

Страх от обвързване

Актрисата, изиграла Джейда
в хитовия сериал „Листопад“

Башак Саян

Роман за любовта, самотата и
шанса да бъдем с този, когото обичаме

БАШАК САЯН

СТРАХ ОТ ОБВЪРЗВАНЕ

Тази книга се издава със съдействието на Проект ТЕДА на Министерството на културата и туризма на Република Турция.

Bu kitap Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın TEDA Projesi desteğiyle yayınlanmıştır.

Bağlanma Korkusu

© Başak Sayan

© Kalem Lit. Agency

© Нахиде Дениз, превод от турски

© Димитър Стоянов – Димò – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2012

ISBN: 978-954-389-193-1

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

Башақ Саян

**Страх
от обвързване**

ЕРА

1.

ИСТАНБУЛ
МАЙ 2000

Бързо отвори бялата врата на спалнята и тръгна към банята. В къщата беше шумно. Помисли си: „Ех, че досадно!“ Вече бяха започнали да пристигат. Приблужи се до огледалото и внимателно се огледа. Доволна усмивка озари лицето му. „Браво, момчето ми“, си каза. Тръгна към вратата на банята и погледна момичето, което седеше, без да помръдне, в огромното легло.
– Хайде, обличай се! – извика.

Момичето инстинктивно се обърна към мъжа и започна да се смее:

– Не ти ли прави впечатление, че ние въобще не сме спали заедно?

– Хъм! – произнесе мъжът и отпрати към отражението си доволен и подигравателен поглед.

– Да спя ли? Толкова съм зает, че няма кога да спя, бебчо. Не се засягай!

И като залепи на лицето си най-неуστοимата усмивка, изпрати въздушна целувка на момичето. Умееше да покорява жените и да ги залъгва.

Разочарованието, изписало се за момент на лицето на момичето, изчезна.

Няма да се концентрира върху това. Няма да настоява. Ще се примири и ще направи една крачка, за да спечели. Непохватно стана от леглото.

– Разбира се, че ще се облека – каза.

Жената започна да облича бельото си в телесен цвят пред огледалата в стаята, които отразяваха различни части от великолепното ѝ тяло. Изведнъж спря, като че се сети за нещо. Мъжът ненавиждаше тези неочаквани пози, не понасяше повдигането на въпроси, които като че в момента са ѝ дошли наум.

„Типично“ – си каза. Дори не си направи труда да се притесни.

– Кога ще се видим? – попита жената.

Като се опитваше да не покаже нетърпението си, отговори с усмивка:

– Ще се чуем.

Облече набързо светлосинята си риза, хвърли последен поглед на косата си и като бързаше да напусне стаята, рече:

– Гледай да се забавляваш. Ще се видим...

Необичайно големият салон, до който водеше дълъг коридор, бе обзаведен с вкус. Успокояващата гледка към гората омагьосваше човека, а огромната камина в са – лона разкриваше вкуса на собственика. Много ясно. Точно. Едно богатство, което не оставяше място за съмнения, многолюдна самота, неоспорвана интимност. Плът – ните завеси хармонизираха с мебелите. По стените се виждаха класически картини и образци на съвременното изкуство. Те не бяха произволно избрани. Демонстрираха оригиналния вкус на домакина. И това създаваше допълнителна дистанция, като че ли правеше младия мъж още по-недосегаем. Коридорът, който водеше към всекидневната на долния етаж, бе подреден като фотографска галерия в бяло и черно. Имаше много ценни фотографии. Никой не разбираше защо е похарчил цяло състояние за тях. „Глупаци! – помисли си. – Вие гледате на тях само като на изкуство, а аз знам как да ги обърна в пари.“

Всъщност идваше в тази къща, за да избяга от града. Добре му действаше гората. Тази къща в Полонезкьой* бе неговата крепост през уикендите.

Умееше да организира партита, но дългите гостувания, които отнемаха целия уикенд, го напругаха. Този вид партита криеха известни рискове. Едно, защото гостите оставаха вкъщи. Ако заедно с поканения дойдеше някой, когото не харесваше, щеше да се притеснява. Освен това гости, които много говореха, създаваха проблеми. Понякога дори сам не можеше да повярва на градските легенди, към които клюкарите прибавяха невероятни измислици и разпространяваха. На партитата се налагаше жените да бъдат винаги повече от мъжете. За него това беше закон. Не се отегчаваше от партитата. До края на живота си можеше да живее, като дава партита, развлича се и изпитва цялата сладост на живота. Че защо печелеше пари? Нали за да купува желаните неща и да си живее така, както иска? Докато вървеше към салона, обърна внимание на сервитьорите, които беше наел за този ден. Изглежда, че си вършеха безупречно работата. Хората продължаваха да идват по един, по двама. Всичко беше наред. Потърси с очи Синан. Къде ли бе този човек? Дали не се беше затворил в някоя стая с някое момиче? Синан бе най-близкият му приятел. От години заедно работеха и се забавляваха. Синан бе един от най-добрите автори на текстове и бяха реализирали много проекти заедно. Някой извика зад гърба му:

– Джем, ако не бяха твоите партита, сигурно нямаше да разберем, че сезоните се сменят.

Усмехнат тръгна към групичката. Мъжът, изрекъл тези думи, бе най-големият му конкурент. Някои предпочитаха да се отнасят към конкурентите си като към врагове, но според него тази тактика не вършеше работа, той предпочиташе да държи конкурента близо до себе си. Искаше да го познава, да знае за бъдещите му планове. Както се казва: Бог да ме пази от приятелите, с враговете сам ще се оправя.

Заговори с изключително самоуверен тон, който караше другия да се чувства потиснат.

– Какво ново, Мехмед, как е настроението?

– Всичко е наред. Единствената ми грижа е, че през последния месец твоят пазарен дял надмина моя. Ако балансът се наруши, ще започна да ревнувам. Това ще попречи на приятелството ни.

– Не говори глупости, ти не гледай месечните резултати. Ако и в края на годината кажеш това, тогава ще се почувствам победител – подигравателно се усмих – на Джем и изгледа похотливо момичето до Мехмед.

Странно. Не беше ли това момичето, което преди няколко месеца, когато беше много пиян, една нощ осъмна при него? Като имаше предвид, че момичето се усмихна по този многозначителен начин... Тя бе. Беше така пиян, че като се събуди сутринта, главата му се пръскаше. Смътно си спомняше, че ѝ каза нещо, докато се измъкваше от леглото. Затова и не бе запомнил лицето ѝ. Добре де, беше глупаво да го свързва само с пиенето. Толкова пъти бе изживявал подобна сцена. Имената и лицата нямаха значение. Или какво значение имаха!

„Колко много хора съм поканил“ – си помисли, като гледаше гостите. Какво щяха да правят всички тези хора в къщата? На трезва глава не би ги издържал. Приблужи се към друга групичка. Сред тях беше и Сибел, която бе присъединил

* Вилно селище край Истанбул, построено от полски дворяни. – Б. пр.

към колекцията си преди няколко месеца. Сибел, която се оказа много досадна, така се бе залепи – ла за него, че се задушаваше. Харесваше му да се люби с тази жена. Да, всяка жена след акта желаше да чуе някои думи и обещания за обвързаност, но положението със Сибел беше различно. Очите ѝ, които блестяха с болезнена страст, не се откъсваха от Джем. Така че понякога дори с гърба си усещаше как погледът на жената го пронизва. Положението бе започнало да става опасно. Най-доб – ре ще е вече да се сбoguва с неустоимите ѝ тяло и устни, които не признаваха отказ. Нямаше намерение заради няколкото часа забавления да присъединява тази жена към своята социална среда. Запита се кой ли я е довел тук. „Изнасилването изглежда неизбежно – си каза и онази прочута полугорчива, но често пъти подигравателна усмивка се появи на лицето му. – Поне си създай неща, които да ти доставят удоволствие, господин Джем!“

– Добре дошли, надявам се, че настроението е добро.

Каза на сервитьора, който минаваше край тях:

– Предложете шампанско на компанията.

Всеки говореше нещо. В разговора се намеси Емир, син на един бивш колега на бащата на Джем, който не се застояваше на нито една работа:

– Завчера бяхме в Париж в хотела, за който разказа, и както спомена, към края на вечерта при нас дойде една девойка и ни даде един шифър. Озовахме се на странно парти.

Не можеше да понася това момче. От лошо храносмилане ли страдаше или му пречеше честото храносмилане, но каквото и да беше, явно не заслужаваше да мисли за него. Сякаш светът се въртеше около модните партита! Да, Джем също обичаше развлеченията, но в същото време си вършеше много добре работата. Преуспяваше. Най-малкото той не бе от онези, които помнеха партитата, на които не са поканени, а като ги поканеха, дебелееха.

„Кой ли го е повикал? Нима Синан? Или вече започвам да забравям?“ – се запита, докато се усмихваше на този излишен човек.

Точно в този момент Сибел го дръпна за ръката и зашепна, сякаш му казваше много важно нещо:

– Интересно, защо не бях поканена. През цялата седмица чаках да ми телефонираш. Нали щеше да ме потърсиш? Мислех, че добре си прекарваме времето заедно.

„Това не са въпросителни изречения“ – помисли Джем. Но явно Сибел очакваше отговори от него. Опитваше се да му внуши някои неща. „Не се връзвамм!“ Джем погледна в очите Сибел, при това само за няколко секунди, за да даде най-клиширания отговор:

– Щях да те потърся, но толкова бях зает, че, повярвай, няхах никаква възможност. Даже няхах време сам да направя списъка на поканените! Лично аз щях да подбера гостите по-внимателно. Не познавам почти половината от хората тук.

Защо се опитваха след секса да се държат като че ли това е връзка! Само бяха спали заедно и не си бяха дали обет за привързаност! Опита се да преодолее вътрешното си безпокойство, като се усмихна насила. Страхуваше се, че няма да може да продължи тази игра.

Дали ще срещне жена, която да не го притиска? Не можеше ли, след като са прекарвали „блажено времето“, всеки да се върне в собствения си свят? Не, нито

една жена не би искала това. Щом преспят с един мъж, жените решават, че трябва да бъдат семейство. Като че ли не е възможно да притежаваш мъжа само като спиш с него! Като че ли един плейбой може да се превърне в чудесен съпруг. На Джем му беше писнало от жени, които се домогват до знатни династии, където да се приютят. Те не търсеха мъж, а спонсор. Глупави мъже с титли, които да се грижат за тях, или каквото се разбира под това, като да им плащат чантите и обувките!

Джем изобщо не мислеше за брак. Не го интересуваше да влезе в живота на когото и да е било. За последно бе имал приятелка, когато бе в университета. Бе против обетите за вярност, против философските изрази за привързаност. Бракът бе примитивизъм. Също и дълготрайните връзки. И естествено, публичното даване на лъжливи клетви. Не изпитваше безсилието да постъпва така, като че цял живот ще обича някого, и да произнася клетва, която е неискрена от самото начало. Знаеше да обича. Бе обичал силно, но това остана в миналото.

Джем обмисляше как да избяга от Сибел. Тя можеше да се залепи за него и да му съсипе не само цялата вечер, но и целия уикенд. Добре, той също искаше секс, но не със Сибел. Ако имаше намерение да прави секс, трябваше да се отърве от тази жена. В един момент в него се появи онзи изгарящ опит да отвлича вниманието на жените, който бе придобил през годините. Ако Сибел останеше тук през целия уикенд, щеше да отнеме удоволствието на Джем да флиртува с други. Можеше да нахълта в спалнята му, докато прави секс с друга. Или да притесни всички, като направи истерична сцена. Обърна се и погледна очите на жената. Една странна тъга имаше в тях. Гледаше като че ли преди малко е плакала. Почувства угризение на съвестта. Мразеше това чувство. Разкая се заради за онова, което бе помислил преди малко. Но нямаше да се откаже. Налагаше се по някакъв начин да се отърве от нея. Къде беше Синан? Веднага щеше да направи нещо и всичко щеше да се разреши.

От всички стаи се чуваха смехове. Гостите се веселяха с парчетата от края на 80-те години. С напредването на времето гостите се бяха увеличили. Изненада се, че до него бързо се приближи Керим, тъй като той бе още един от онези нежелани гости. Хвана го за ръката и го дръпна в един ъгъл. Докато говореше, Керим поглеждаше наляво и надясно и непрекъснато мигаше с очи, сякаш имаше тик. Гласът му бе толкова тих, че това го правеше още по-симпатичен.

– Трябва ми стая – каза с откровеност, която отврати Джем. Заболя го за жените, които бяха с него и в бъдеще щяха да изпаднат в заблуждение.

Помисли да ги изпрати в спалнята си. Но след това разбра, че Керим и групичката, която се бе събрала около него, имат някаква по-голяма цел. Толкова много хора можеха да опропастват спалнята му.

– Идете в кабинета ми на втория етаж. Точно срещу банята. Става ли, приятелю?

– Супер. Ти няма ли да се присъединиш?

– Не, не, налага се да се занимавам с гостите. Ако отсега се скрия, всичко ще се обърка.

Докато говореше с Керим, Джем видя Синан, който влизаше от вратата, намираща се малко преди салона. Най-сетне беше благоволил! Изпита признателност. Благодарение на Синан можеше да бъде възпитан домакин, без

да се налага да се превръща в звяр. Със Синан бе едно мургаво момиче, което дотогава никога не беше виждал. Беше интересно момиче, от чието лице струеше странна светлина. Бе изящна. Слабичката ѝ фигура за момент изуми Джем. Момичето, което беше като изскочило от великолепните картини по стените на тази къща, бе като течаща вода и като че заличаваше всяка друга гледка наоколо. Джем се отърси, за да се отърве от въображаемия свят, в който неочаквано бе потънал. Бе видял и преживял много неща, за да не се поддава на красотата. Въпреки това неволно продължи да наблюдава момичето, докато вървеше към тях. Така постъпваше спрямо жените. Гледаше на тях като оценител. Косата на младата жена беше разрошена. Под спокойното изражение на лицето ѝ сякаш се криеха опасни мисли. „И тази е от обикновените“ – се опита да помисли. Но... От маниерите ѝ личеше, че няма връзка с тукашните. Джем се запита каква ли работа има тя със Синан. Какво ли имаше между нея и Синан. Синан беше различен. Всичко беше спечелил със собствен труд. Сега живееше добре. От много години все твърдеше, че търси любовта. Все се оплакваше, че не е срещнал момичето на мечтите си. Нима това момиче бе жената на неговите мечти? Внезапно безпокойство, което заради приятелството им не смееше да нарече ревност, обхвана Джем. В поведението на Синан към това момиче имаше нещо различно, което не бе виждал досега. Начинът, по който гледаше момичето, можеше да се нарече ласкав. Усмиваше му се така, като че светът му беше облян в светлина.

Джем тръгна към тях.

– Синан, най-после! Толкова време те търсих!

– Наложих се на откриването да се справиш без мен, скъпи. Извини ме. Имах по-важни работи – каза, като посочи с поглед към момичето. – Налагаше се да се погрижа за някого.

Като погледна с усмивка към момичето, Синан продължи да говори:

– Запознай се с Бахар. Бахар, мила, знаеш за Джем.

Момичето с внезапно движение отдели една от друга тъничките си ръце и протегна малката си длан на Джем. Като на забавен каданс погледът ѝ бавно се насочи към Джем. Колкото и да не можеше да повярва, той не можа да отблъсне онази необяснима топлина, която излъчваше ръката на момичето.

Веднага поиска да избяга. Гадеше му се. Всичко започна и свърши само за няколко секунди, но времето като че бе спряло. Нещото, появило се за момент между момичето и мъжа, каквото и да бе то, бе с плътност, която можеше да се почувства и да се види. Действително времето бе спряло. След това може би щеше да отстъпи място на гнева и на агресивността. Това беше Джем.

От устните на младата жена се отрониха думите:

– Аз съм Бахар... Аз, приятно ми е.

Джем потърси фалш в този хубав и въздействащ глас. „Кой знае какви мисли има в главата ѝ“ – си помисли. И тя беше жена. Със сигурност си правеше някакви сметки. Нали така? Между тримата се възцари мълчание. Синан гледаше невинно. Личеше, че се е изплашил от Джем. Джем не беше кротък. Но това не беше пречка за приятелството им. Неловкото мълчание продължаваше. Синан гледаше към Джем, той пък се взираше през прозореца, а Бахар се беше втренчила в ръцете си. Бахар първа се обади:

– Решихме в последния момент, затова дойдохме така, но ще ни извините.

– Решихте... – саркастично изрече Джем. – Вие двамата със Синан. – Изведнъж осъзна, че е преминал границата: – Пардон. Облеклото ли имате предвид? По-секси дрехи ли обличаше, когато отиваше на партита? Щеше да е добре, защото в този си вид приличаше повече на студентка, която иска да стане професор. Но и така беше красива, не можеше да се отрече.

– Не, а защото дойдохме с празни ръце...

Ето, че пак каза „ние“. Не трябваше да мисли за това. Джентълменски потупа гърба на стария си приятел. За Джем това бе израз на близост, сърдечност, доверие. Позамисли се. Беше организирал безброй партита и никога не бе изпитвал подобно нещо. Странно. Спомни си годините в гимназията. Партитата, които се правеха вкъщи. Всички се приготвяха за парти, щом майката и бащата заминаха извън града. Не харчеха много пари, понеже всеки носеше по нещо. За Джем това бяха толкова тревожни години, че той отдавна ги бе покрил със забрава, но ето че това момиче изведнъж съживи пред очите му отминалите дни. Съпровождани от специфичните за онези дни миризми и чувства.

Синан заговори отново:

– Защо се притесняваш, мила Бахар? Този човек притежава цяла изба. Години, години пихме и пак не можахме да ги свършим.

– Сигурна съм, че е така. Но с празни ръце не се ходи на гости.

Джем се засмя:

– От години организирам партита и никой досега не е показал такава деликатност. Подлеци, сега ще изгоня всички.

Продължи да наблюдава момичето, докато се смееше. Имаше нещо странно в това момиче, нещо, което не беше свикнал да вижда, но какво беше? В този момент Бахар отново се намеси в разговора:

– Пардон, може ли да ми кажете къде е тоалетната? Трябва да си измия ръцете и лицето.

– Разбира се, има една в края на коридора. Но според мен не я ползвай, защото всеки може да влезе там. Ако имаш належаща необходимост, качи се в моята стая на горния етаж. Никой друг не ползва моята баня. На горния етаж, в края на коридора, последната врата вляво.

Синан трескаво се провикна след момичето:

– Ако не ни намериш, ела в градината!

Джем се усмихна.

– Какво ти стана, момчето ми, изплаши се, че тя ще избяга ли? Не се безпокой, ще ни намери.

– Не, не от това. Тя е на непознато място. А е и малко стеснителна. Може да се почувства самотна, изоставена. В крайна сметка не познава никого.

Действията на приятеля му, които бяха като на влюбен гимназист, развеселиха Джем. Но, от друга страна, беше обзет от ревност и известно любопитство.

– Защо? – попита той Синан. – Ти неин ангел-пазител ли си? Голяма жена е, няма да се изгуби, не се безпокой. Да не би да има нещо между вас? Приятелка ли ти е?

– Не, не ми е приятелка. Все още не. Но ми харесва.

– Каквооо? Айде, бе... Нашето момче е поразено, казваш. А момичето изпитва ли нещо към теб?

– Не знам, тя е малко затворена. Все още не мога да я разбера. Но ние се познаваме отскоро. Отпреди една седмица, най-много десет дни.

Тръгнаха към коридора, който отвеждаше към градината.

– Къде се запознахте?

– Всяка сутрин си купуваме кафе от едно и също място. Всеки ден по едно и също време тя си взима кафе, сядва в един ъгъл и чете вестници. Един ден ѝ поисках един от вестниците.

– Сякаш ще го прочетеш! Изигра театро значи?

– Ех, какво да се прави, момчето ми, налагаше се да подготвя почвата за запознанство.

– Разбрах, разбрах. И я доведе тук с мисълта, че непременно по някакъв начин ще я оправиш.

– Моля те, не говори така по неин адрес! Казах ти, че ми харесва.

– Откъде да знам. Досега сума ти момичета доведе тук.

Синан се поколеба. Джем внимателно го погледна. Заговори със сериозен тон:

– Внимавай, рано или късно трябва да оставиш жените. Ако ти не ги напуснеш, нямаш представа какво може да ти дойде на главата. Не можеш да се отървеш. Не казвай, че не те предупредих.

На Синан му стана неприятно, че приятелят му се отнася така към чувствата му, и леко го провокира:

– Ти години наред постъпваш така, успя ли да се опазиш?

Джем се засмя. Синан още не разбираше какво иска да му каже. Животът учеше някои хора много рано на това, а на други го показваше в напреднала възраст. Но непременно го показваше. На вас оставяше да си извлечете или не поуката. Джем беше от онези, които отдавна си бяха научили урока.

Слънцето клонеше към залез, когато излязоха в осветената градина с изглед към гората. Имаше дълга маса, покрита с бяла покривка. Сервитьорите с подноси в ръцете тичаха наоколо. Имаше много гости. Погледът на Синан се спря върху един мъж, който стоеше малко настрана.

– Джем, онзи мъж не е ли приятелят на баща ти, Аднан бей? Който пръв ми възложи работите на твоята фирма?

– Точно така. Този път е почувствал необходимост да се отзове на поканата ни.

– Отдавна не съм го виждал. Ще отида да поговоря с него. Ако видиш Бахар, изпрати я при мен, става ли? Или ти ѝ прави компания. Аз ще ви намеря.

Джем, който се опитваше да се отърве от обезпокоителното въздействие на Бахар, погледна часовника си. Беше подготвил изненади за гостите си. През този уикенд щеше да се отърве от страхотния стрес от последния месец. Пъхна ръка в джоба, но телефонът не беше там. Къде ли го беше оставил? В спалнята ли? Отправи се към къщата.

Докато влизаше в салона, откъдето щеше да продължи към кухнята, видя Бахар в края на коридора. Тъкмо възнамеряваше да се усмихне, но изведнъж усети убийствения поглед на Сибел върху себе си. Ами, да, разбира се, нали имаше и такъв проблем. Явно бе, че този уикенд няма да е приятен. Трябваше да намери начин да се отърве от тази досадна жена.

Усмихнат погледна към Бахар. Изведнъж забеляза колко хубаво се усмихва момичето. Пак същото. Щом я погледнеше в очите, падаха всички щитове,

приискваше му се да захвърли натрупания с годините опит. Разбираше защо Синан я харесва. И за да не се замисля повече, веднага я заговори:

– Бахар, трябва да ми помогнеш.

– Разбира се, за какво? – попита изненадана младата жена.

– Виждаш ли жената точно зад гърба ми?

– Онази русата ли? Красива жена.

– Точно тя. Не ме оставя на мира. Трябва да се отърва от нея. Ако заговорим, няма да дойде.

– Разбрах. Един момент... Да, непрекъснато гледа към теб. Но защо е толкова тъжна?

– Не се замисляй върху това, моля те. Повярвай ми, ако беше на мое място и ти щеше да искаш да избягаш.

– Като че ли идва насам.

– Нима! Какво да направим? Хъммм...

Хвана Бахар за ръка и бързо се насочи към стъпалата.

– Ела да ти покажа терасата – изрече го на висок глас, за да ги чуе Сибел.

Когато се втурнаха на терасата, слънцето се канеше да предаде деня на вечерта.

Небето се намираше сякаш в полите на изригващата от един вулкан лава. Джем погледна в черните очи на Бахар.

– Отървахме се...

2.

ИСТАНБУЛ

МАЙ 2010

Леко притвори очи и силно вдъхна острата миризма на плесен, която от седмици насам изпълваше дробовете му. Тази миризма го отървяваше от необикновеността на последните няколко месеца и го връщаше в реалността. Започнаха да се чуват гласове откъм коридора. Вероятно приближаваше единайсет часът. От седмици насам всеки ден, всеки час слушаше същите препирни. Действителност ли бяха преживените неща? Или мозъкът му си играеше с него, решил да опита да се хармонизира с остаряващото тяло и да го съсипе? Нали има моменти, когато сте преживели нещо и щом се отдалечите от него, то изгубва своята реалност.

С времето спомените избледняват. Остава само субектът на спомена и преживените чувства. Всички подробности се изтриват. Единственото, което си спомняше, бяха гарвановочерната гъста коса и живите черни очи. Спомняше си, че в тези очи имаше и тъга, и болка. Бяха видели копнежа и обичта. Дълбоко успокоение и изгаряща тъга обзеха силно мъжа. Потърси в себе си чувство на съжаление. Нямаше.

Съжалението беше толкова коварно чувство, че тъкмо когато си кажете, че сте го забравили и постигнете принудително вътрешно спокойствие, то внезапно изскачаше. Странно. Беше изминало много време, но мъжът не се разкайваше.

Виковете престанаха. Време бе за хранене. Какъв силен глас, си помисли. Гласът всъщност принадлежеше на един слабичък мъж. Човек не можеше да повярва, че този глас излиза от него.

Почувства една ръка на рамото си. Когато отвори очи, пред него стоеше мъж, когото виждаше от няколко дни. Беше млад, не говореше, а в очите му имаше болка. Сега той му подаваше цигара. Мълчаливо пое цигарата и кимна, за да изрази благодарността си. Точно в този момент чу силен глас да го вика:

– Джем Артунч! Имаш свиждане!

Влачейки крака, Джем тръгна към ръждясалата желязна врата. Хубавите дни бяха останали назад, съществуваше само един човек, който можеше да посети самотния мъж, но и той вече не го интересуваше. Нито Синан, нито Мине можеха да дойдат на свиждане, понеже не му бяха роднини. Единственият, когото виждаше, бе адвокатът господин Хасан. През последните месеци смисълът на живота му се бе променил.

Чу, че хората шушукат зад гърба му. Почувства се смален, докато вървеше. Като че с всеки изминал ден ставаше по-нисък. С всеки изминал ден тежестта върху раменете му го смазваше, разкъсваше сърцето му.

След като премина през желязната врата, забърза към стаята в края на коридора, на чийто мъничък прозорец имаше решетка. Видя мъжа, който седеше на масата срещу прозореца. Познаваше го от двайсет години. Двайсет години този мъж беше винаги до него, при всички събития в службата. Сега го гледаше с тъжен израз на лицето. Скочи на крака, когато Джем влезе в стаята.

– Как сте, господин Джем? Добре сте, добре сте.

Джем тъжно се усмихна. Какво от това, че отсега нататък ще е добре? Петдесет, че и повече години бе живял погрешно, бе се поддал на съблазънта на измислени хора и в тази последна година от живота си бе застанал очи в очи с действителността. Оттогава сърцето му се терзаеше заради пропуснатите възможности, резултат от собствените му грешки, които защитаваше с някаква непоколебима упоритост, заради хората, на които бе навредил, заради връзките, на които не бе дал никакъв шанс.

– Ех, да кажем, че съм спокоен, Хасан бей, нямам никакви притеснения.

Адвокатът го погледна тъжно. Започна да говори като човек, който не знае какво да каже:

– Все още не е известен денят на процеса. Трябва да дойде заключението от Съдебна медицина. Вероятно ще го поискат на първото съдебно заседание или впоследствие. Ще бъдете съден за предумишлено убийство. Моля ви, опитайте се да си спомните колкото се може повече подробности. Най-малкият детайл дори може да ни бъде от полза. Даже нещо, което ви се струва незначително. Ако си спомните нещо, повикайте ме, моля, веднага ще дойда. Освен това, след като приключи личното ви дело идната седмица, пак ще дойда.

Джем се почувства така, сякаш се дави. Като че ли духът му искаше да се отдели от тялото. Странно усещане... Ех, да можеше да поплаче. В продължение на седмици от очите му не беше се проронила нито една сълза. Не изпитваше нищо друго освен едно страшно неспокойство. Беше изпразнен. Терзанието му бе познато. Животът бе забравено понятие. Беше се изгубил. Но какво щеше да разкаже на тези хора? Щяха ли да го разберат? Можеха ли да си представят на

какво е способен човек, когато много обича някого? Особено ако това е обич, чието минало е изпълнено с разкаяния.

Поиска да сподели някои неща с Хасан. Поклати глава и постави ръка на рамото му. Погледна го в очите, но после се отказа. Какъв смисъл имаше да разказва, като никой нямаше да разбере.

БАШАК САЯН
СТРАХ ОТ ОБВЪРЗВАНЕ

Лилия Анастасова
редактор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД